

فرهاد گلزاری

شرایط کنونی افغانستان به خصوص پس از به روی کار آمدن طالبان نه تنها بدتر نشده، بلکه حالا بر اساس داده‌ها و مستندات میدانی اوضاع در حوزه اقتصاد، امنیت و مسائل اجتماعی و مدنی به حدی بحرانی است که حالا این جریان به سیبیل انتقادات داخلی و خارجی تبدیل شده است بسیاری از کسانی که مسائل و تحولات مربوط به افغانستان را پیگیری می‌کنند به خوبی می‌دانند که این جریان در حوزه رسانه و پروپاگاندا ید طولایی دارد و می‌تواند همه چیز را به نفع خود یا حتی خلاف واقع تر از آنچه که دیده می‌شود تصویر کند. به عنوان مثال ما بارها تصاویری از وضعیت خوب امنیتی کابل مشاهده کرده‌ایم که گویا هیچ اتفاقی در این پایتخت مرموز رخ نداده است اما زمانی که اخبار رسانه‌های محلی را مورد مطالعه قرار می‌دهیم، می‌بینیم تمام مطالبی که از سوی طالبان منتشر شده صرفاً یک تبلیغات هادیت شده بوده است.

بر همین اساس آنچه در سراسر افغانستان و پایتخت این کشور دیده می‌شود یک واگرایی مشخص از عدم مدیریت طالبان و جولان بحران‌هایی است که با تغییر رژیم در کابل اتفاق افتاد و هر روز هم این بحران‌ها عمیق‌تر می‌شوند. به عنوان نمونه نحوه برخورد با زنان و دختران در افغانستان تنها طی چند روز پس از خروج اشرف غنی از کشور و حضور طالبان در کابل تغییر کرد و یکباره برقع بر زنان افغانستان تحمیل شد. از سوی دیگر با استقرار طالبان‌ها زنان به حاشیه رانده شدند و نه تنها از ادامه اشتغال آنها جلوگیری شد، بلکه حالا تحصیل دختران هم به حاشیه رانده و خانه‌نشینی بر آنها تحمیل شد.

این مسائل را باید در کنار حملات انتحاری بی در پی داعش دانست که ایالات متحده و سازمان ملل معتقدند طالبان باین جریان در حال همکاری

تنگ‌تنگ است و بدیهی است که کابل این همکاری را رد می‌کند. از سوی دیگر شاهد اوضاع نابسامان اقتصادی و معیشتی در این کشور هستیم که به خوبی نشان می‌دهد طالبان باز هم توانسته در این محور اوضاع را روبه‌راه کند.

آنچه در این میان باید مورد نظر قرار بگیرد این است که در افغانستان کنونی ما شاهد عدم وفاق ملی هستیم که دلیل اصلی آن را هم باید اعمال فشار بر چهره‌ها و جناح‌های سیاسی

آنچه در سراسر افغانستان و پایتخت این کشور دیده می‌شود یک واگرایی مشخص از عدم مدیریت طالبان و جولان بحران‌هایی است که با تغییر رژیم در کابل اتفاق افتاد و هر روز هم عمیق‌تر می‌شود

مخالفان طالبان به رهبری احمد مسعود نشست سه روزه برگزار کردند؛

کنشگری علیه کابل از وین

سنتی افغانستان دانست. این اقدام به نوعی باعث شده تا جامعه سیاسی افغانستان چند پاره شود و در این مسیر بسیاری از شخصیت‌های سیاسی و حتی بزرگان قومیت‌های افغانستان یا از کابل گریخته‌اند و به کشورهای همسایه و اروپا پناه برده‌اند و یا اینکه در افغانستان به سکوت محکوم شده‌اند که در این میان می‌توان به حامد کرزی، رئیس جمهوری پیشین افغانستان با عبدالله عبدالله، رئیس اجرایی دولت سابق افغانستان که نه تنها طیف هزاره‌ها را با خود هماهنگ داشت بلکه در این میان توانسته بود بسیاری از جریان‌های سیاسی و مذهبی افغانستان را به یک همگرایی و همکاری نسبی برساند.

آنچه در این میان باید مورد نظر قرار بگیرد این است که در افغانستان کنونی ما شاهد عدم وفاق ملی هستیم که دلیل اصلی آن را هم باید اعمال فشار بر چهره‌ها و جناح‌های سیاسی

تنگ‌تنگ است و بدیهی است که کابل این همکاری را رد می‌کند. از سوی دیگر شاهد اوضاع نابسامان اقتصادی و معیشتی در این کشور هستیم که به خوبی نشان می‌دهد طالبان باز هم توانسته در این محور اوضاع را روبه‌راه کند.

آنچه در سراسر افغانستان و پایتخت این کشور دیده می‌شود یک واگرایی مشخص از عدم مدیریت طالبان و جولان بحران‌هایی است که با تغییر رژیم در کابل اتفاق افتاد و هر روز هم عمیق‌تر می‌شود

واحد وسیع مخالفان علیه طالبان اشاره کرد. در این میان باید توجه داشت که نشست وین با حضور بیش از ۴۰ چهره سیاسی و مدنی مخالف طالبان برگزار شد و به همین دلیل ممکن است این پیام مخابره شود که یک اجماع مهم و بزرگ علیه طالبانی که حالا کابل را در دست دارد شکل گرفته است. از منظر شکلی شاید این تحلیل درست باشد که اوضاع و احوال به نفع طالبان نیست و جماعتی در خارج از افغانستان به دنبال ضربه زدن به آنها یا حداقل به چالش کشیدن منش و رفتار آنها هستند، اما واقعیت این است که از حیث ماهوی اینگونه نیست. نشست مذکور برای دومین بار است که برگزار می‌شود که البته نتیجه دور اول چندان ملموس نبود و حالا هم بر اساس اعلام برگزار کنندگان تمرکز روی تقویت اعتمادسازی در میان جریان‌ها و چهره‌های مخالف طالبان، ادامه و گسترش مقاومت برای آزادی افغانستان، افزایش فشار بر طالبان و حامیان این گروه و طرح برون رفت از بحران کنونی از موضوعات مورد بحث نشست مذکور است اما مشکل اصلی در جای دیگر است.

مشکل این است که اغلب تحلیلگران و حتی مقامات پیشین افغانستان که در داخل یا خارج از این کشور حضور دارند، معتقدند که اگر چه احمد مسعود توانسته تقابل نظامی با طالبان را به اتحادسازی میان جریانات سیاسی خارج از افغانستان تبدیل کند، اما نشتی که هم اکنون در اتریش جریان دارد باز هم نمایانگر اختلاف میان بزرگان افغانستان است؛ چرا که بسیاری از آنها یا در این نشست شرکت نکردند و یا در پشت پرده به دنبال سهم خواهی هستند و نمی‌خواهند از منافع خود عقب‌نشینی کنند. بر همین اساس اگر چه باید نشست وین را به فال نیک گرفت اما به دلیل نبود اتحاد میان جریانات سیاسی افغانستان، این نشست نمی‌تواند طالبان را به عقب براند یا حداقل رفتار آنها را تعدیل و شاید اصلاح کند.

سنتی افغانستان دانست. این اقدام به نوعی باعث شده تا جامعه سیاسی افغانستان چند پاره شود و در این مسیر بسیاری از شخصیت‌های سیاسی و حتی بزرگان قومیت‌های افغانستان یا از کابل گریخته‌اند و به کشورهای همسایه و اروپا پناه برده‌اند و یا اینکه در افغانستان به سکوت محکوم شده‌اند که در این میان می‌توان به حامد کرزی، رئیس جمهوری پیشین افغانستان با عبدالله عبدالله، رئیس اجرایی دولت سابق افغانستان که نه تنها طیف هزاره‌ها را با خود هماهنگ داشت بلکه در این میان توانسته بود بسیاری از جریان‌های سیاسی و مذهبی افغانستان را به یک همگرایی و همکاری نسبی برساند.

آنچه در سراسر افغانستان و پایتخت این کشور دیده می‌شود یک واگرایی مشخص از عدم مدیریت طالبان و جولان بحران‌هایی است که با تغییر رژیم در کابل اتفاق افتاد و هر روز هم عمیق‌تر می‌شود

جهان نما

وزیر خارجه تشکیلات خودگردان فلسطین در شورای امنیت:

هیچ راهی جز راه حل دو کشوری وجود ندارد

وزیر خارجه تشکیلات خودگردان فلسطین با اشاره به عضویت اسرائیل در سازمان ملل با وجود نقض شروط آن، خواستار عضویت فلسطین و به رسمیت شناخته شدن این کشور از سوی طرف‌هایی شد که به راه حل دو کشوری باور دارند. به گزارش ایسنا، به نقل از خبرگزاری «وفا»ی فلسطین، ریاض مالکی، وزیر خارجه تشکیلات خودگردان فلسطین در سخنرانی که به مناسبت گذشت ۷۵ سال از سالروز «نکت» به نمایندگی از فلسطین در شورای امنیت داشت، گفت: عملیات کوچاندن و جابه‌جایی فلسطینی‌ها با یک هدف که در روز روشن دنبال می‌شود، در دست اجرا است و آن هدف هم الحاق است و زمان پایان یافتن «نکت» فرارسیده است.

المالکی در شورای امنیت اظهار کرد: «نکت» فلسطین طولانی شده و این طولانی‌ترین دوره سلسب حقوق ملی، جمعی و فردی در جهان است که طولانی‌ترین دوره اشغال در تاریخ مدرن را رقم زده است.

وزیر خارجه تشکیلات خودگردان فلسطین در ادامه تاکید کرد: کل ساختار حاکم بر قوانین بین‌المللی بر دو اصل اساسی استوار است: یکی حق ملت‌ها در تعیین سرنوشته خود و دیگری غیرمجاز بودن کنترل با زور بر سرزمین آنها و هیچ نقضی در مورد این اصول بزرگتر از تجاوز و الحاق نیست. همچنین او تاکید کرد: اگر تعهد به منشور سازمان ملل وجود داشته و قطعنامه‌های شورای امنیت اجرا می‌شدند، صلح از مدت‌ها قبل بر فلسطین حاکم شده بود و اشغالگری و آپارتاید وجود نداشت، این تمام چیزی است که ما می‌خواهیم، تعهد به منشور سازمان ملل و اجرای قطعنامه‌های سازمان ملل.

المالکی در ادامه گفت: چند نفر از مسؤولان اسرائیلی بابت جنایات شهرک‌سازی در سرزمین ما، کوچاندن اجباری، حملات کور کورانه علیه غیرنظامیان، تخریب خانه‌ها و ساختمان‌ها به هر نحوی محاکمه شدند و با چه مجازات‌هایی مواجه شدند؟ البته که هر ساله صدها هزاران فلسطینی اشتباهی به قتل نمی‌رسند و دلیل کم ارزش شمردن زندگی فلسطینی‌ها و تلاش برای تسلیم کردنشان و کنترل بر آنها این است که اسرائیل سیاست تیراندازی به قصد قتل را تصویب کرد. او تاکید کرد: یک اصل ساده وجود دارد که پایه تمامی قوانین بین‌المللی و عدالت بین‌المللی است: بازدارندگی تنها راه برای جلوگیری از تکرار است و تنها مساله‌ای که شایسته بررسی است، این است که چگونه می‌توانید پاسخی جمعی داشته باشید به شکلی که تمامی افراد را از نقض قوانین بین‌المللی باز دارد و تضمین کند همه در گفتار و عمل پایبند باشند.

المالکی افزود: تا زمانی که اسرائیل نتیجه اشغالگری خود را برداشت می‌کند و ماه‌زینه آن را می‌پردازد، الحاق و آپارتاید تنها واقعیت باقی‌مانده برای ما است.

وزیر خارجه تشکیلات خودگردان فلسطین در ادامه نیز خواستار به رسمیت شناختن کشور فلسطین شد و گفت: چگونه کشوری که از راه حل دو کشوری و صلح حمایت می‌کند، می‌تواند به رسمیت شناختن کشور فلسطین تا الآن را که بدون آن راه حل دو کشوری وجود ندارد، توجیه کند؟ اگر اکنون که کشور فلسطین با تهدیدی حیاتی مواجه است، به رسمیت شناخته نشود، جامعه بین‌الملل چه زمانی این کار را انجام خواهد داد؟ این مسؤول فلسطینی در پایان گفت: چرا این شورا که دهه‌ها است خواستار (اجرای) راه حل دو کشوری است، در خواست عضویت کشور فلسطین در مجمع عمومی را نمی‌دهد؟ آیا راهی برای به نمایش گذاشتن حمایت بین‌المللی از راه حل دو کشوری بهتر از بازگرداندن کشوری که از سال ۱۹۴۸ تا عضویت در سازمان ملل محروم شده، وجود دارد؟ چرا اسرائیلی که شروط عضویتش یعنی قطعنامه‌های ۱۸۱ و ۱۹۴ را نقض کرده و به نقض منشور سازمان ملل ادامه می‌دهد، حق عضویت دارد و ما که به منشور سازمان ملل احترام می‌گذاریم، از آن محروم هستیم؟

آغاز به کار دو سفیر زن عربستان در اتحادیه اروپا و فنلاند

عربستان در زمینه استفاده از زنان در بازار کار و مناصب مهم است. هیفا الجدید پیش از این نماینده عربستان در شورای امنیت و سازمان ملل و ناظر اداره کل روابط بین‌المللی وزارت گردشگری عربستان بوده است.

خشم هندی‌ها از کاریکاتور «نژادپرستانه» مجله اشپیکل آلمان

توهین آمیز و تکان دهنده‌ای نژادپرستانه است. یکی دیگر از کاربران توئیتر گفت این کاریکاتور بیانگر «ذهنیت نخبگان» این مجله است. مجله اشپیکل واکنشی به این انتقادهای نشان نداده است. اگر چه هنوز در بسیاری از نقاط هند قطارهای شلوغ دیده می‌شوند، سرمایه‌گذاری‌های قابل توجهی برای بهبود شبکه راه‌آهن این کشور و قطارهای آن انجام شده است.

کره جنوبی و آمریکا «تشکیلات مشورتی هسته‌ای» تشکیل می‌دهند

در عوض سئول نیز تعهداتش را در قبال آمریکا برای پیمان منع گسترش سلاح هسته‌ای مجدد تأیید خواهد کرد. یون سوک یول، رئیس جمهوری کره جنوبی در حال حاضر برای سفری رسمی به آمریکا رفته است.

گفتگوی تلفنی رئیس جمهور چین با زلنسکی

ولودیمیر زلنسکی، رئیس جمهور اوکراین نیز گفتگوی تلفنی با شی جینپینگ را «طولانی و معنادار» و دارای انگیزه قدرتمندی برای روابط دو جانبه خواند. زلنسکی در توئیتر خود نوشت: «من یک تماس تلفنی طولانی و معنی‌دار با شی جینپینگ، رئیس جمهور چین داشتم. من معتقدم که این تماس و همچنین تعیین سفیر اوکراین در چین، انگیزه قدرتمندی به توسعه روابط دو جانبه ما خواهد داد.»

خبر

خبر

خبر